

1830

1830

72

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

1830

13/5 1830

72

Thorvaldsens Museums
ARKIV.

En

gavlen sandt og ærlig Lovning

om

en Romersk indl. Paven Kristians færd

d. 8de Marts 1830

til findring

om ~~en~~ Læge dygtige Litteraturs Thorvaldsens
Antomb.

til den saer mærkelige Hørd Rom.

Højtidstid og hjem Hr. Etatsraad Thorvaldsen!

Med Sjælsfred, men ogsaa med Hjertelighed og Eddid til
 Deres muligst Onskede fremtræder jeg idag som Organ
 for et Samfund af Deres Venner og Veninder for at
 at bekjende Dem en lille Sættelighed, som fandt Sted først
 afnigste Ottende Marts 1830 i de den vel Sted Kristianshavn.

Alt lyste færdig Deres navn dale blandt Døds, som
 fandt Besøg det hjem Rom, om at famles angang imid-
 lene for at opfriske Minde om færdigindes Dage, og frem-
 tyllte sig for Sjælsfred i et Land, som de Sted af os
 med ikke for kære. Hvor kunde man bedre begjære disse
 færdigindes Gleder end ved den Dag, da vor Storm og gode
 Thorvaldsen første Gang fik den gamle Liberstad?

Følge først forsamlede en og hjem Døds Mand sig om
 Aftanen kl. 7½ i et lokale ved Kristianshavn til
 Døds hjem Dage Celebration. De som kommer blone
 Dødsindes med Prospektet af Rom, og for færdig i det første
 Døds (en Samling for Døds) fang Deres Billed, Hr. Etatsraad,

omhyggeligt af en færdigindes Lande. Romens færdigindes
 der, offentlige Sætteligheder og Sjælsfred fra Lepore
 og Armelino haas ved Lande. Ved Sjælsfreds Sted
 færdigindes Maxsinglamper, som toge sig færdigindes færdigindes
 tigt ind med Døds af de gamle færdigindes og den gamle
 færdigindes, som fang i Loftet. De færdigindes færdigindes
 med de færdigindes Sætteligheder til færdigindes Sætteligheder.
 Landet var ligesom i Italien, færdigindes med færdigindes, og ved
 færdigindes Lande haas en Lande. Ved færdigindes færdigindes
 Navn haas, at færdigindes af færdigindes, men en færdigindes
 færdigindes i et færdigindes, haas os færdigindes færdigindes
 færdigindes færdigindes.

Der at færdigindes os færdigindes ind i det færdigindes færdigindes,
 blone færdigindes anmodede om ikke at færdigindes sig for magt,
 og af Døds færdigindes kom de færdigindes af os noget færdigindes
 Abrahams og jeg færdigindes gamle færdigindes og færdigindes færdigindes
 færdigindes var i sin færdigindes, og færdigindes færdigindes færdigindes.
 færdigindes med færdigindes færdigindes navn: 1/ Abrahams 2/ Bay,
 som færdigindes en færdigindes 3/ Professor Clausen. 4/ Døds
 Clausen 5/ Dalhoff 6/ Eckersberg 7/ Fick. 8/ Freund.
 9/ Gerson 10/ Professor Heisch 11/ Hiltnerup. 12/ færdigindes

Hindenburg 13/ Lømmesmand Holm 14/ Dr. Hoppe. 15/ Høyen.
16/ Fortsættelses Tensen. 17/ Sildmøgtig Torgensen. 18) Koch
19) Krarup. 20/ Thiele. 21/ Afskriftsmaler Walliets.

Da alle Gæsterne var samlede, blev en stor Slæde,
hig den velbekjendte romerske Stemmegaffel, baaret i fjirti-
delig procession under Sang og Guitarspil ind ved Dyf-
bordet. Der godes Anvendelse, der altid opfører sig for Balle-
sets Glæde var os god derved Aften en afkølig og
fjort velkommen Gangmad. Romersk Vin kunde vi derved
ikke faa, men maatte lade os nøje med en vel god Mar-
garep, som imidlertid smagte os vel godt.

Da først Ballaballet fandt sig tilborte, satte alle Gæ-
sterne Krandsene paa, og brød Vin og Gaffel og af lom-
men, thi det var en Løse, at huse sig maatte faa i det
mindste en Dølgaffel med sig, for at det hele kunde faa
at se sig romersk Ansig. Vi blev gigantiske Løse med
døstende Maironi satte god Lovet, og derved affjængte
at Løse, forfattet af min Ringfæ. Det blev saaledes:

223
Mal. Jeg svinger gjennem om Kongens Magt.

Lyov Liban mig og giend sig suov,
Dit Kantsian med Namod suov.
for der en Klak god den fide Ford,
Tom, Romer lig, vor Begrifning suov?
Der Deller tale
Ly os afmale
Den suindne Høved i gjeldne Tale.
Jil, Romer, Dig!

9 9
Vi, som for somlids i Romulog,
Har angang stribt Du stolte Høje,
Har sig os frjdet fæl mangen Dag,
Ly stribt det Rom med færgelk Ljø.
Naar diden suinder,
Du hør Mindar
I Hjertet fiske vi færsa suinder.
Bligt glæmmes sig!

Ni fjernat blis fra den alvete Stad,
 Som selv fortjeller det kolde Hjerte;
 Sufner af os der far langt glad,
 Og far forladt den med bitter Smerte.
 Den indre Stamme
 Gleder glæmme
 Hvad aldrig maner vi kan see fornamme,
 Et Digterliv

Dog ej til Hermed vi samles her,
 Lige Mond skal ikke som Lorn græde.
 Med Krands om dindingens bær fufner
 Sin mindes Sannigens fidele Glæde,
 Lornens Hær,
 Sol = Maanens Linn*)
 De Latasombes med Juelvat Linn**)
 Og L'fianis.

*) Den smukke Nertinde i il sole e la luna.
 **) Den indsigordige Sannig i Nordsiden af Fontana
 di Trevi.

Ni bork med Rang og med Lillars Glæde!
 Taftan vil vi som Lorn os fjerne,
 Og kin mindes med minnes Sande
 Hvad Sannigens Røglar bjerde.
 Naadan de sig:
 Lorn Glædens Rige
 Skal fligvæltet, den Dørgen, rige!
 Hør kjæder os.

Man indes Tangens minnes Ligt
 Ni rigger vil til den volds Dine,
 Og mindes kjærligt med fellig Ligt
 Hvad fort og flammend nor Ungdoms Linn.
 Ni Stammen vor!
 I Mindes Lign
 Og Romat felder vi fajt i Linn.
 Lorn Rom an Skaal !!!

Da danned Sang var affjungen, ved Thiele og ifra Lovik,
og raakte, Rom skal have ligesaa langt som Amor!
Snoogad det enige Romers Heal blev dullede med stor fu-
thiarsme. Nu blev smaa Lotaller, som efterligninger af
Lraicidlar sette paa Lovik, og arstellige smaa (og) affjeng
u, f. Ex den farneste, Padre Francesco." o. f. u.
Man nu kom Sjabblik, da Gidstema maatte mindes den
Mand, der i Rom var vor Fader og Mor. I den
Anledning blev følgende, af Abrahams forfattede, Sang
affjungen.

Mal: ^{Jeg er en} ~~den~~ Mand, som far saa lidt omvendt.

Hi er Mand, som alle lidt omvendt,
Da Ingen mere berisf man sig kan,
Tastan jels ni Dyfoldsstet ~~ni~~ forandret
Og fljttede os jere til Sjdens Land.

Hi er ni i Nordens kalde Zone,
Og Ingen omr Snijpalsbronn kom.

Hi sidde ni i Via del Tritone,
Der ligger, som I sand, i den Stad Rom.

Med sandt, ni kender ni i Lunde gjeste,
Hvis ni til Rom med Mathurinum git,
Man der, som kjod med ffantafins jester,
Kan gjore Rigsen i et Sjabbik.

Og far ni far i Maarans stide Parma,
Og jere Duvan med til norre Lest,
Daa med ni og, at man i Sacchi Roma
I Rom, saavel som far, saer Parma bedst.

Har far ni i, hvor vist Minantem fannet
Siv skjonne Mo i Saltavollesering;
Man tror mig kin, nu rigtig i fristians fannet
Lorskans konsten med nok saa godt den Ting.

Og kan ni i i Matianus vante
Og saligt sein Kinsens Helligdom,
Det er en drist, at far jo i sin Lande
Kan sekte sig at lille alle Rom.

Held den, der gamle Roma far og kjender,
Og mindes det taknemmelig og glad!
Held alle nord gode kjere Maarans,
Som kan i den enige stor Stad!

Der boer en Mand, som ogsaa vist omvaand,
 Og Ingen maer berygt man norre Land.
 Hjelms fjeldene fan sit Dyfoldssted forvaand,
 Paa nyste dog fanis Navn faa vist om Land.

22

Se Skaal for fam, den store Danske Maer!
 Ni blinker Alla, fyldes bordsfuldt Maal!
 Han som nor West for os, da ni var Gjæster,
 For Sjovaldsrens, nor store Kunstners Skaal!!!

Med stor megen Gæstfrihedens Druud Skaal blev Drakken, og
 ompholdigt at anford. Da Lynden, sigt skende og agter
 Hr. Etateraad, noksom de Lidelser af Lænsrigt og Hjærhigjed,
 Juraaf ni alle var gjennebrongte for Dem. Et mange Gan-
 ge gjenbragt Gjæsteraab fyldte Salen, og nakte i nor Hjærter
 an hvarer freindsing om de mange glade timer Dares Ballab
 bandede os i det hore Rom. Da fløj vel mangt at stille
 Dik ned til Dabens Ludder, og bandede Gløden med Goslig
 longfel efter Italien, der straalor i forsojst Gløden for flantafian,
 naar heabat om at fan det igjær, ut for stæse tabt.
 Gudni kongt foldt Salat, Ligt og Pædretor = Garna de munter

Gjæster ved Lovet. Hvermod midnat sylofets Delskab ut med
 det almindelige Gæst frast igjær at Deltags i en higranda
 Læshigjed.

Taalder far jeg ni yad mine Kamraders Anmodning
 med Gløden og Ligt og fyldt det hore at indrette
 Dem, hr. Etateraad, om det bstedes lille Kamfjær, frortil
 ni fandt famlet os for at mindre Dem og Rom. Den
 Hjærking ni brøgte Dares første Stad og nor Darsfjærder
 første Kunstner var frag, men naturlik. G: bde Dem
 derfor med Dares forvaandige Gosjed og Hjærkeligjed at
 modtage Dares fringte bærkning om en ubetjædelig Aften,
 som kin vil kinne refold West i nor Gjern, naar at
 muelig. Dmilt fra Dares lobor bifalder norre iserombede
 Glødenyhtingor.

Det Skitning bder jeg Dem, hr. Etateraad, at
 indskjæde mig, fordi jeg er saa ræstig at talu at far
 Ord om mig selv. Jeg tillod mig i afrigte Aar at
 tilsende Dem første Del af mit Skrift, Italia, med Professor
 Tiboni, den anden Del vil hr. Kuchler bringe Dem. Jeg
 far norre at Dabens hr. Etateraad den lille Arbjæde,

og beder Dem modtage denne sørgs- men velsmættede Hjælpning
med Deres sødsvante Høflighed og høflige Høflighed. Det
er den mest Mæde, som jeg for Hjælpning er stund
til at beridne Dem min Bæring og forlystning.

Jeg har nu intet mere at sige, og slutter derfor
Denne breve Skrivelse med mange varme Hilsener til
Deres Høje Rom og alle Deres værdige Landsmænd.

Deres ørbørlige og hengivne

J. C. Hillerup

Kjøbenhavn. d. 13de Maj 1830.